

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobce: **MUDr. J. J.**, nar. ..., bytem R. 2581, P., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. června 2016, č. j. KUKHK-21697/DS/2016/GL,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 23. června 2016, č. j. KUKHK-21697/DS/2016/GL, a rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 21. března 2016, č. j. 36138/2016, sp. zn. 2015/14017/SPR-SR, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění :

I. Předmět řízení

Žalovaný shora označeným rozhodnutím rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 21. března 2016, č. j. 36138/2016, sp. zn. 2015/14017/SPR-SR, který uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu

dle § 125f odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „zákon o silničním provozu“), a uložil mu povinnost uhradit pokutu ve výši 1. 500,- Kč a náklady řízení ve výši 1. 000,- Kč.

Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla rz. ... nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, překročil dne 3. 4. 2015 v 17:51 hodin v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 67 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 64 km/h.

II. Obsah žaloby

V první žalobní námitce žalobce konstatoval, že zahájení správního řízení předcházelo vyhotovení výzvy k úhradě určené částky, kterou správní orgán doručil žalobci jako provozovateli vozidla. Správní orgán v poučení výzvy k úhradě částky uvedl, že žalobce má právo sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla. Žalobce na základě této výzvy sdělil totožnost řidiče, který vozidlo řídil. Měl jím být pan D. P., bytem O. 46/41, P.

Dle žalobce správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán sice zaslal oznámenému řidiči výzvu k podání vysvětlení, ovšem po té, co se vrátila zpět, zahájil bez dalšího řízení o správním deliktu.

Povinností správního orgánu bylo dle žalobce prostřednictvím různých informačních systémů a databází, které má k dispozici, zjišťovat, zda oznámený řidič nemá i jinou adresu, kam by bylo možné výzvu k podání vysvětlení doručit. O takovém postupu správního orgánu nejsou ve správním spise doklady. Žalobce správnímu orgánu sdělil totožnost řidiče vozidla včetně jeho bydliště a legitimně tak očekával, že správní orgán s touto osobou zahájí řízení o přestupku.

Správní orgán mohl k podání vysvětlení předvolat také žalobce jako provozovatele vozidla. V návaznosti na takovou výzvu by pak žalobce správnímu orgánu poskytl další informace. Za dané situace, kdy správní orgán bez dalšího zahájil správní řízení o správním deliktu, již žalobce nemohl předkládat žádné další důkazy na podporu svého tvrzení (např. smlouvu o výpůjčce uzavřenou mezi ním a panem D. P.), neboť zahájil-li správní orgán toto řízení, nebylo již možné zahájit řízení o přestupku.

Žalobce vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď žalobce pravdivě uvedl, že jím provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu pan D. P., a tedy

správní orgán měl vést řízení o přestupku proti této osobě, nebo žalobce totožnost uvedl nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobci řízení pro porušení § 10 odst. d) silničního zákona.

Správní orgán tedy postupoval v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když nezjišťoval totožnost pachatele přestupku. Správní delikt provozovatele vozidla je přitom deliktem subsidiárním, kdy nejdříve má být potrestán pachatel přestupku, případně až poté provozovatel vozidla.

Žalobce dále žalovanému vytknul, že potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce je přesvědčen, že takový postup jej krátil na právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce, a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Připomněl, že obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá pod pojem „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné v analogii s § 2 odst. 11 trestního řádu a s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích konat ústní jednání.

Pokud by při ústním jednání vyšlo najevo, že řidič vozidla svým jednáním odvracel útok na jiný státem chráněný zájem, tj. jednalo se o okolnost vylučující protiprávnost, nejednalo by se o přestupek. V takovém případě by nebyla splněna podmínka dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu a provozovatel vozidla by nemohl být odpovědný za správní delikt.

V další žalobní námitce žalobce poukázal na znění § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu. V souvislosti s tím uvedl, že s předmětnou věcí mohlo být spojeno řízení vedené u Městského úřadu Trutnov pod sp. zn. 2015/12260/SPR-SR. Obě tato řízení o správním deliktu žalobce byla zahájena ve stejnou dobu, např. dokazování mimo ústní jednání bylo v předmětných věcech prováděno pouhý jeden den po sobě. Správní orgán prvního stupně tak uložil žalobci zaplatit 2 pokuty a dvakrát uhradit náklady řízení. Pokud by správní orgán obě řízení spojil ke společnému řízení, žalobci by mohla být uložena pokuta v maximální výši 2. 500,- Kč a náklady řízení ve výši 1. 000,- Kč. Takto byla žalobci uložena pokuta v celkové výši 3. 000,- Kč a na nákladech řízení celkem 2. 000,- Kč. A to jenom v důsledku toho, že správní orgán řízení nespojil do společného řízení, ačkoliv mu to zákon ukládá.

V další žalobní námitce žalobce uvedl, že řidič vozidla se žádného přestupku nedopouštěl, neboť v místě, kde bylo vozidlo změřeno, je totiž nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h. Je pravdou, že na místě spáchání údajného přestupku se nyní nachází dopravní značka stanovující nejvyšší povolenou rychlost na 50km/h. V době spáchání přestupku ale byla tato dopravní značka dle vyjádření řidiče přeškrtnutá. Pokud by správní orgán nařídil ve věci ústní jednání, tato skutečnost by byla uvedena již na ústním jednání. Jestliže se tedy řidič vozidla nedopouštěl přestupku, nemohl být ani žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla.

Dále žalobce namítl, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Správní řád ani silniční zákon totiž nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f silničního zákona. Správní delikt musí vykazovat znaky přestupku, avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. K tomu odkázal na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5. Dle ní odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla zanikne uplynutím jednoho roku od spáchání správního deliktu. Pokud existuje veřejně dostupná metodika Ministerstva dopravy, která je stále účinná, je v rozporu s principem právní jistoty, když správní orgány rozhodují v rozporu s pokynem nadřízeného správního orgánu.

Závěrem žalobce namítl, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Uvedené ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Obsahuje tedy pravidlo vyžadující nespílitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

Ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí nevinu, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na tomto ustanovení. Jeho aplikaci tak bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

Ze shora uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Obsah vyjádření žalovaného k žalobě v podstatě kopíroval odůvodnění žalovaného rozhodnutí, na něž žalovaný v podrobnostech také odkázal.

Pokud jde o osobu řidiče vozidla, uvedl, že správní orgán prvního stupně vyzval žalobcem označenou osobu pana D. P. na adresu žalobcem uvedenou k podání vysvětlení. Písemnost se mu však vrátila jako nevyzvednutá s odůvodněním, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Tím dle žalovaného učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce nevyužil ani možnosti zúčastnit se jemu oznámeného provedení důkazu mimo ústní jednání, ani možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

K otázce dopravního značení v místě měření rychlosti uvedl, že ve spisovém materiálu je doložena místní úprava provozu na pozemních komunikacích. Měření rychlosti bylo provedenou Městskou policií Trutnov v součinnosti s Policií České republiky a je popsáno v Oznámení o přestupku.

K námitce ohledně společného řízení uvedl, že *„v tomto případě byl projednáván pouze jeden delikt, nikoliv 3 a tudíž se netýkají této věci.“*

Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vyšel přitom ze skutkového a právního stavu, který byl dán v době rozhodování správního orgánu. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když žalobce s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem.

Z předloženého správního spisu vyplynulo následující:

Správní orgán prvního stupně obdržel od Městské policie Trutnov Oznámení o přestupku ze dne 29. 6. 2015, dle něhož dne 3. 4. 2015 v 17:51:26 hodin, řidič motorového vozidla rz. ... překročil v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 67 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 64 km/h.

Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 10. 9. 2015 žalobci coby provozovateli vozidla výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ten na výzvu nereagoval. Správní orgán se pokusil žalobce kontaktovat ještě Výzvou k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích ze dne 3. 11. 2015.

V reakci na to bylo správnímu orgánu dne 13. 11. 2015 doručeno vyjádření zmocněnce žalobce, společnosti ODVOZ VOZU s. r. o., s uvedením řidiče vozidla, kterým měl být pan D. P., bytem O. 41, P. 7.

Toho se Městský úřad Trutnov pokusil kontaktovat výzvou k podání vysvětlení ze dne 27. 11. 2015. Vrátila se mu však zpět s tím, že na obálce bylo doručovatelkou vyznačeno, že adresát je na uvedené adrese neznámý.

V návaznosti na to správní orgán prvního stupně dne 26. 1. 2016 přestupek ze dne 3. 4. 2015 dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

Téhož dne vydal Příkaz, kterým žalobci za spáchání shora uvedených deliktů uložil pokutu 1. 500,- Kč a náhradu nákladů řízení 1. 000,- Kč. Proti uvedenému Příkazu podal žalobce blanketní odpor.

Správní orgán prvního stupně následně dne 11. 2. 2016 vydal Vyrozumění účastníka o provádění důkazů mimo ústní jednání. K tomu došlo dne 22. 2. 2016, když žalobce se k danému úkonu nedostavil. O tomto úkonu byl sepsán téhož dne Protokol. Dne 25. 2. 2016 vyhotovil správní orgán Oznámení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Této možnosti žalobce opět nevyužil. Poté bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí.

Proti němu podal žalobce odvolání, v němž namítal, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť věc se měla řešit jako přestupek s přestupcem označenou osobou, a vznesl námitku promlčení správního deliktu. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Ve věci právního posouzení žalobních námitek krajský soud předepisuje, že vychází ve věcech správního trestání z teze, podle níž: *„je třeba při přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující jednak zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a zamezující zjevným obstrukcím účastníka řízení na straně druhé. V souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou vigilantibus iura scripta sunt (zákony jsou psány pro bdělé) tak správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. ledna 2012 čj. 1 As 148/2011 – 52, bod 26).

Jako první považoval tedy krajský soud za vhodné projednat námitky, jež žalobce přednesl již v průběhu řízení před správními orgány.

Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou správním delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo

b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
- b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
- c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).

Žalobci byla taková bezvadná výzva zaslána, ten na ni (i když fakticky až na výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích, což ovšem není podstatné) reagoval sdělením, že vozidlo měl řídit jmenovaný D. P., bytem O. 41, P. 7.

Správní orgán se pokusil dotyčného kontaktovat, kdy na adresu sdělenou žalobcem zaslal dne 27. 11. 2015 Výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilku si však nikdo nevyzvedl, proto byla vrácena odesílateli dne 11. 12. 2015, neboť adresát je na uvedené adrese neznámý.

Správní orgán uvedl, že má tak za to, že ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

S ohledem na shora uvedené shledává krajský soud postup prvoinstančního správního orgánu správným a zákonným. Jak totiž plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla lze totiž legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje.

Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k tíži provozovatele vozidla. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě nesprávných údajů od provozovatele rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Krajský soud má za to, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, kdy s ohledem na shora uvedené informace o osobě pana D. P., které měl správní orgán prvního stupně k dispozici, nepochybil, pokud se v přezkoumávané věci o kontakt se jmenovaným nepokusil jiným dalším způsobem. Zcela absurdní by bylo za této situace zahajovat proti jmenovanému přestupkové řízení doručením oznámení o zahájení řízení fikcí nebo opatrovníkovi, jak navrhoval žalobce. Správní orgán tedy v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu nepostupoval.

V další námitce žalobce brojil proti tomu, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu i na některé rozsudky zdejšího krajského soudu a Krajského soudu v Ústí nad Labem.

K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého *„ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“*, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správní orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídit vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: *„... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním*

přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídit jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“

Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.

V posuzované věci správní delikt spočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Správní orgán prvního stupně rozhodoval zejména na základě oznámení o přestupku Městské policie Trutnov ze dne 29. 6. 2015, č. j. 81353/2015, a fotodokumentace motorového vozidla, jež obsahuje obrazovaný záznam motorového vozidla rz. ..., s datem, časem a místem překročení nejvyšší povolené rychlosti: tj. dne 3. 4. 2015 v 17:51:26 hod, Mladé Buky, silnice I/14 (směr Svoboda nad Úpou), délkou měřeného úseku: 117,7, časem průjezdu: 00:00:06.278 a průměrnou rychlostí 67 km/h, kdy maximální povolená rychlost činila 50 km/hod. Dále vycházel z podkladů: Ověřovacího listu č. 8012-OL-70190-14 Českého metrologického institutu s datem ověření 1. 8. 2014 (platnost ověření 1 rok dle vyhlášky MPaO č. 345/2002 Sb.), Smlouvy o poskytování služeb formou nájmu a dodávek mezi Městem Trutnov, IČ 00278360 a společností GEMOS CZ, spol. s r.o., IČ 25065238 vč. dodatku, Vyjádření Územního odboru Policie ČR DI Trutnov č. j. KRPH-597-005/ČJ-2014-051006 ze dne 29. 1. 2014 a č. j. KRPH-597-017/ČJ-2014-051006 ze dne 24. 2. 2014, veřejnoprávní smlouvy o zajišťování výkonu činností podle zákona o obecní policii ze dne 28. 6. 2013 včetně dodatku ze dne 23. 12. 2013, údaje z Centrálního registru vozidel K karta vozidla tov. zn. KIA, rzv. ...

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a svá vyjádření dokládat důkazy, přičemž nutno konstatovat, že s jím uplatněnými námitkami ve správním řízení se správní orgány řádně vypořádaly.

Další žalobcem v odvolání vznesená námitka se týkala promlčení správního deliktu. Krajský soud v souvislosti s tímto předepisuje, že dle jeho názoru se v daném případě jedná o lhůtu prekluzivní, nikoliv promlčecí. Objasnění tohoto problému by si však vyžádalo obšírnější pojednání překračující účel tohoto rozsudku, neboť ve výsledku není pro posouzení dané věci právně relevantní a nemá pro rozhodnutí ve věci zásadní význam.

V této námitce žalobce namítal, že předmětný správní delikt byl již promlčen, neboť správní řád ani zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu. Protože však správní delikt musí vykazovat znaky přestupku, a po uplynutí jednoho roku od jeho spáchání nelze přestupek projednat, dochází i k promlčení správního deliktu. Žalobce se ve vztahu k této námitce v žalobě dovolával metodiky vyhotovené Ministerstvem dopravy pod čj. 8/2013-160/OST/5 k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hlavního města Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb., zákonem č. 297/2011 Sb. (dále jen „metodika“). Metodika se týkala doporučení k postupu správních orgánů při posuzování otázky zániku odpovědnosti provozovatele motorového vozidla v reakci na novou právní úpravu provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., kterou bylo do zákona o silničním provozu s účinností od 1. ledna 2012 mimo jiné vloženo ustanovení § 125f upravující nově správní delikt provozovatele vozidla. Metodika uváděla, že v případě tohoto správního deliktu bylo nutné na lhůtu k projednání deliktu uplatnit analogicky ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Jednalo se tedy o lhůtu jednoho roku. Zákon o silničním provozu totiž v té době zánik odpovědnosti za tento nový správní delikt neupravoval.

Nastíněná právní situace se však změnila přijetím zákona č. 230/2014 Sb., s účinností od 7. listopadu 2014, kterým byla v zákoně o silničním provozu mimo jiné novelizována společná ustanovení o správních deliktech, konkrétně pak ustanovení § 125e odst. 5, jenž stanovil, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f. Podle uvedené změny se tedy na odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, která řeší okamžik zániku odpovědnosti za správní delikt. To stanoví § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu tak, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán ne zahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.

V daném případě tedy lhůta pro zánik odpovědnosti žalobce za předmětné správní delikty neuplynula, protože ta zaniká až uplynutím 4 let ode dne, kdy byl přestupek spáchán, což bylo ve dne 3. 4. 2015. Zároveň byla v dané věci splněna i druhá podmínka, a to, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o odpovědnosti žalobkyně za zmíněný přestupek dozvěděl (ustanovení § 125e odst. 3 a ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu).

Pro úplnost lze dodat, že zmíněnou novelizací ustanovení § 125e zákona o silničním provozu provedenou zákonem č. 230/2014 Sb., kterou bylo s účinností od 7. listopadu 2014 výslovně stanoveno, že i na odpovědnost fyzické osoby za uvedený správní delikt se vztahuje ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby (tedy i úprava lhůt pro zánik odpovědnosti právnických osob za správní delikt), nedošlo k porušení principu zákazu zpětné účinnosti (retroaktivity) právních norem. Tento princip je totiž v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod vymezen ve vztahu k posouzení trestnosti jednání, nikoliv k posouzení doby, po kterou lze trestný čin stíhat, přičemž se tento závěr bezpochyby vztahuje i na správní delikty, jejichž povaha je konstantní soudní judikaturou i právní doktrínou považována za druh „trestního obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod zakotvujícího právo na spravedlivý proces. Tento závěr vyslovil Ústavní soud např. v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 19/93, v němž uvedl, že *„otázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec, a tím otázka promlčení, nepatří v České republice ani v jiných demokratických státech do oblastí těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou součástí ústavního pořádku. Ústava ani Listina základních (a ne jiných) práv a svobod neřeší detailní otázky trestního práva, nýbrž stanoví nesporné a konstitutivní principy státu a práva vůbec. Listina v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze stíhat (totiž ty, jež byly vymezeny zákonem v době, kdy byl čin spáchán), a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat“*. V dané věci se tedy nejedná o případ, kdy by byla aplikována nová právní úprava (provedená zákonem č. 230/2014 Sb.) na posouzení „trestnosti“ zmíněného deliktního jednání žalobce, ale jedná se právě o posouzení otázky týkající se doby, v jaké lze toto jednání delikventa postihnout z hlediska jeho odpovědnosti za správní delikt.

Krajský soud tak na základě výše uvedeného nemůže v této námitce žalobci přisvědčit.

K námitce žalobce, že samotná podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavním pořádkem sděluje soud následující.

Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že *„provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“*, pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem podal Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy již Krajský soud v Ostravě (věc je u Ústavního soudu vedena pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16). Nutno současně zmínit, že Ústavním soudem bylo již posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu: *„...nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“*). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla

(stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40, v němž dospěl k závěru, že ustanovení § 10 odst. 3, resp. § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, *„aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“* (např. za neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).

Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud zato, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí, proto nespátňuje důvod ani pro přerušení řízení a vyčkání výsledku řízení před Ústavním soudem ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16.

Další žalobní námitku (a dlužno zdůraznit, že se jedná o námitku týkající se skutkového stavu věci) vznesl žalobce až v podané žalobě proti rozhodnutí žalovaného. V průběhu správního řízení tuto námitku neuplatnil.

V souvislosti s tím krajský soud konstatuje, že dle jeho názoru je soud ve správním soudnictví v řízení o žalobě ve věcech správního trestání povinen se zabývat pouze takovými nově uplatněnými tvrzeními o zpochybnění skutkového stavu, která prokazují, že správní orgán v řízení porušil povinnost zjistit stav věci, o němž nebyly v době vydání rozhodnutí důvodné pochybnosti, a provést pouze takové důkazy, které žalobce nemohl objektivně navrhnout v řízení před správními orgány (na podporu tohoto svého právního závěru odkazuje např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014- 43 nebo ze dne 5. 1. 2010, č. j. 2 As 6/2009-79).

V přezkoumávané věci pak dle přesvědčení krajského soudu mohl žalobce níže uvedenou námitku vznést již ve správním řízení, kde k tomu měl dostatečný prostor. Krajský soud k této pasivitě nezjistil žádné odůvodněné příčiny, které by byly způsobilé vést žalobce k tomu, aby námitku nemohl vznést právě již v průběhu správního řízení.

Přestože by se tedy krajský soud nemusel touto žalobní námitkou vůbec zabývat, považuje za vhodné tak učinit, byť v podstatě obiter dictum. Činí tak zejména proto, že z obsahu předloženého správního spisu, jakož i obsahu žalovaného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, lze dospět ke spolehlivým závěrům, že ani tato žalobní námitka není důvodná.

Žalobce namítl, že řidič vozidla se přestupku vůbec nedopustil, neboť dne 3. 4. 2015 byla na daném místě nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/hod. Dopravní značka stanovující nejvyšší povolenou rychlost na 50 km/hod měla být v době spáchání přestupků přeškrtnutá, a proto byla povolená rychlost do 70 km/hod.

Z obsahu správního spisu, zejména z vyjádření Policie České republiky, územního odboru Trutnov, ze dne 29. 1. 2014 a jeho doplnění ze dne 24. 2. 2014 je ale zřejmé, že v inkriminovaném místě omezují dopravní značky rychlost na 50 km/h. Správní orgány tedy měly tuto skutečnost za spolehlivě prokázanou, žalobce ji ve správním řízení nezpochybnil. Také netvrdil, že by dle řidiče vozidla měla být platnost dopravní značky omezující rychlost zrušena v důsledku jejího přeškrtnutí. Správní orgány tedy neměly nejmenší důvod doplňovat v tomto směru důkazní řízení. Ostatně uvedená žalobní tvrzení žalobce nikterak nedoložil.

Poslední žalobcovou námitkou je tvrzení, že správní orgán krátil jeho práva tím, že nespojil do společného řízení více správních deliktů spáchaných žalobcem. Dle žalobce měl správní orgán s předmětnou věcí dle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu spojit i řízení vedené u něj proti žalobci pod sp. zn. 2015/12260/SPR-SR, které probíhalo ve stejné době, čímž vnikly žalobci neúměrně vysoké náklady. Pokud by správní orgán spojil všechny delikty do společného řízení, byla by žalobci uložena pokuta v maximální výši 2.500,- Kč a náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, oproti uložené pokutě v celkové výši 3.000,- Kč a nákladům řízení v celkové výši 2.000,- Kč.

Ustanovení § 12 odst. 2, věty první, zákona o přestupcích zakotvuje absorpční zásadu, podle níž přísnější trest pohlcuje mírnější.

Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že výše uvedená absorpční zásada se uplatní nejen u přestupků, ale i v řízení o správních deliktech, přestože by ji v tom kterém případě zákon výslovně nezakotvil. V rozsudku ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 – 54, publ. pod č. 772/2006 Sb., Nejvyšší správní soud dovodil, že při souběhu více správních deliktů je analogické použití zásady absorpční podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích přípustné, nestanoví-li příslušný právní předpis jinak. Obdobně v rozsudku ze dne 21. 4. 2016, č. j. 2 Afs 7/2016 – 36, soud potvrdil, že v případech, kdy dochází ke spáchání dvou správních deliktů v souběhu, má být o nich vedeno společné řízení a uložena jedna sankce za užití zásady absorpční. K obdobným závěrům dospěl též například v rozsudku ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 – 51.

V případě správních deliktů provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu je však navíc absorpční zásada zákonem výslovně upravena. Dle ustanovení § 125g odst. 2 dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení. Dle odst. 3 téhož ustanovení se za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejprísněji postižitelný.

Krajskému soudu bylo z úřední činnosti známo, že je u něj kromě předmětné žaloby projednávána také žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2016, č. j. KUKHK-20185/DS/2016/Er vedená pod sp. zn. 30 A 86/2016. Z obsahu obou soudních a k nim přiložených správních spisů krajský soud zjistil, že u Městského úřadu Trutnov, potažmo u žalovaného, probíhala proti žalobci souběžně dvě správní řízení o uložení pokuty za správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu.

Správní spis Městského úřadu Trutnov v projednávané věci byl veden pod sp. zn. 2015/14017/SPR-SR, správní spis Městského úřadu Trutnov ve věci sp. zn. 30 A 86/2016 byl veden pod sp. zn. 2015/12260/SPR-SR.

Jak vyplynulo z porovnání obsahu obou správních spisů, žalobce se měl v obou řízeních dopustit správních deliktů tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla reg. zn. ..., nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, konkrétně dodržování nejvyšší povolené rychlosti jízdy.

V řízení vedeném pod sp. zn. 2015/12260/SPR-SR spáchal neznámý pachatel přestupky dne 14. 3. 2015 v 12:38 hodin, dne 14. 3. 2015 v 18:05 hodin, dne 28. 3. 2015 v 10:10 hodin a dne 6. 4. 2015 v 16:40, v řízení vedeném pod sp. zn. 2015/14017/SPR-SR spáchal neznámý pachatel přestupek dne 3. 4. 2015 v 17:51 hodin.

V řízení vedeném pod sp. zn. 2015/12260/SPR-SR Městský úřad Trutnov dne 18. 1. 2016 usnesením rozhodl, že řízení vedená pod sp. zn.: 2015/12260/SPR-SR, 2015/12399/SPR-SR, 2015/13753/SPR-SR a 2015/14426/SPR-SR budou projednána ve společném řízení pod sp. zn. 2015/12260/SPR-SR/GUK, neboť tyto věci spolu věcně souvisejí, týkají se stejného pachatele a nebrání tomu povaha věci, účel řízení, ochrana práv a oprávněných zájmů poškozených. Téhož dne odložil přestupky ve všech (čtyřech) spojených věcech a vydal Příkaz, kterým žalobci za spáchání shora uvedených deliktů uložil pokutu 1. 500,- Kč a současně mu uložil povinnost uhradit paušální náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, pro odpor žalobce byl příkaz následně zrušen. K provádění důkazů mimo ústní jednání došlo dne 23. 2. 2016, o čemž byl sepsán téhož dne i Protokol. Dne 26. 2. 2016 vyhotovil správní orgán Oznámení o ukončení dokazování - seznámení se s podklady rozhodnutí, kdy stanovil žalobci možnost se dne 14. 3. 2016, tj. před vydáním rozhodnutí, vyjádřit k jeho podkladům, popř. navrhnout jejich doplnění. Dne 16. 3. 2016 bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí, ve kterém byla za spáchání výše uvedených správních deliktů dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč za současné povinnosti uhradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1.000,- Kč. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 6. 2016, č. j. KUKHK-20185/DS/2016/Er, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 16. 3. 2016, č. j. 34393/2016, a toto rozhodnutí potvrdil.

V řízení vedeném pod sp. zn. 2015/14017/SPR-SR správní orgán odložil předmětný přestupek dne 26. 1. 2016. Téhož dne vydal Příkaz, kterým žalobci za

spáchání shora uvedeného deliktu uložil pokutu 1. 500,- Kč a současně mu uložil povinnost uhradit paušální náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, pro odpor žalobce byl příkaz následně zrušen. K provádění důkazů mimo ústní jednání došlo dne 22. 2. 2016, o čemž byl sepsán téhož dne i Protokol. Dne 25. 2. 2016 vyhotovil správní orgán Oznámení o ukončení dokazování - seznámení se s podklady rozhodnutí, kdy stanovil žalobci možnost se dne 16. 3. 2016, tj. před vydáním rozhodnutí, vyjádřit k jeho podkladům, popř. navrhnout jejich doplnění. Dne 21. 3. 2016 bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí, ve kterém byla za spáchání výše uvedených správních deliktů dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč za současné povinnosti uhradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1.000,- Kč. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 23. 6. 2016.

Z výše uvedeného vyplývá, že neznámý pachatel spáchal všech pět přestupků v období od 14. 3. 2015 do 6. 4. 2015, přičemž skutek z řízení sp. zn. 2015/14017/SPR-SR byl spáchán mezi třetím a čtvrtým skutkem projednávanými v řízení sp. zn. 2015/12260/SPR-SR. Z dalšího průběhu řízení je vidno, že správní orgán prvního stupně, tj. Městský úřad v Trutnově, konal veškeré totožné úkony v souběžně vedených řízeních v rozpětí týdne či dvou po sobě, např. k provedení důkazů mimo ústní jednání došlo v obou řízeních den po sobě.

Krajský soud nenašel jediný zákonný (ale ani rozumný) důvod, proč Městský úřad Trutnov nespojil ke společnému řízení všech pět projednávaných případů. Za situace, kdy přestupky (potažmo správní delikty) byly spáchány v rozpětí několika málo dnů, jednalo se o stejnou osobu delikventa a o zcela shodná přestupková i deliktní jednání (ať už po stránce skutkové či právní), se takový postup přímo nabízel. Místo toho byla spojena ke společnému řízení pouze čtyři z pěti deliktních jednání. U jednoho z nich se tak bez nejmenšího vysvětlení či odůvodnění nestalo a správní orgán prvního stupně o něm vedl samostatné správní řízení. Tuto vadu řízení nechal žalovaný coby odvolací orgán bez povšimnutí.

Tím ovšem došlo k porušení povinnosti stanovené v § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu a k porušení zásady absorpce trestu stanovené v § 125g odst. 3 téhož zákona. Uvedené procesní pochybení pak mělo za následek, že žalobci byla uložena pokuta v celkové výši 3.000,- Kč a povinnost nahradit paušální náhradu nákladů řízení v celkové výši 2.000,- Kč, zatímco v případě zákonného postupu správních orgánů by mu hrozilo uložení pokuty v maximální možné výši do 2.500,- Kč včetně a paušální náhrada nákladů ve výši 1.000,- Kč.

Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že správní orgány se v daném případě dopustily nezákonné kumulace, když stanovily tresty za jednotlivé sbíhající se správní delikty dílčím způsobem, tedy podle kumulativní zásady namísto užití zásady absorpční. Takový postup nemohl vyústit v jiný závěr krajského soudu, než že přezkoumávané správní řízení je postiženo vážnou vadou, v důsledku níž jsou jak rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, nezákonné.

Vzhledem k tomu musel krajský soud žalované rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení a nezákonnost zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Současně zrušil i prvostupňové rozhodnutí, které mu předcházelo, neboť trpí

stejnými vadami (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V dalším řízení budou orgány veřejné správy právními názory vyslovenými v tomto rozsudku vázány (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Důvodně vynaloženými náklady soudního řízení na straně žalobce byly zaplacený soudní poplatek v celkové výši 3.000,- Kč za žalobní návrh, odměna advokáta a jeho režijní výlohy (viz § 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby) po 3. 100,- Kč (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky). Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300,- Kč a jako plátce DPH má právo na navýšení náhrady o DPH ve výši 21 % (§ 23a/ zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii). Proto krajský soud závázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení v celkové výši 11.228,- Kč uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet

Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 5. květen 2017

JUDr. Jan Rutsch
předseda senátu